

SNĚHOVÁ VLOČKA

Sedíš u okna a pozoruješ, jak sněží. Venku to vypadá jako v pohádce, stromy dostaly bílé čepice a celou krajinu přikryla sněhová peřina. Několik obřích vloček dopadlo až na parapet tvého okna a překrásně se třpytí jako ty nejvybroušenější diamanty.

Zrovna vykuklo sluníčko a něžně si s vločkami pohrává. Jeho paprsky vdechly vločkám život a ty teď tancují po parapetu a vesele ťukají na tvé okno.

Nejspíš chtějí, abyste šli spolu ven.

„Pojď za námi, budeme si spolu hrát!“
volají jedna přes druhou.

„Přece nebudeš sedět doma, když je venku tak krásně!“

Pootevřeš okno, abys je lépe slyšel. Několik třpytivých vloček vlétne do tvého pokoje a roztančí se po koberci.

„Tak na co čekáš?

Rychle se oblékni a můžeme vyrazit.“

Bezradně stojíš před svou šatní skříní a vytahuješ jednu věc za druhou. Zvažuješ, co si vzít na sebe:

„Tenhle vytahaný svetr asi ne,

v tomhle by mi byla
nejspíš zima

a tady v tom zase horko.“

Nakonec na dně skříně objevíš zvláštní čepici.
To je zajímavé. Vůbec ti nepřijde povědomá.
Přemýšlíš, jak se ve skříně vzala.
Je vůbec tvoje?

Moc se ti líbí, tak si ji vyzkoušíš.
Vážně ti sluší. Můžeš se na sebe kouknout do zrcadla.
Padne ti jako ulitá. Se zalíbením se prohlížíš v zrcadle
a najednou se cítíš nějak jinak.

Máš pocit, že jsi mnohem spokojenější, připadáš si dobře
a hlavně si věříš. Najednou víš, že v té čepici zvládneš vše,
nač jen pomyslíš, a že i ostatní tě budou obdivovat.

V botníku najdeš nějaké zimní boty.
Vůbec ti nejsou povědomé.
Že by byly nové?

Nazuješ si jednu botu a pak i druhou.
Projdeš se s nimi po předsíni a zjišťuješ, jak jsou pohodlné.

Cítíš se v nich jistě a stabilně. Tyto boty tě donesou,
kam budeš potřebovat, a pomůžou ti vše ustát.

Jdeš ven. Tam tě každý zdraví a mile se na tebe usmívá.
Všichni tě rádi vidí, obdivně si tě prohlížejí, a někteří tě dokonce chtějí obejmout.

Říkají: „To je prima, že jsme tě potkali.“
Jiní by si s tebou rádi hráli, bobovali a sáňkovali.

Taky se na děti usměj. Júúú, ty se umíš krásně smát!

Najednou se ti zdá, jako by celý svět zrůžověl. Usmíváte se na sebe a ty úsměvy vás propojují. Cítíte se spolu příjemně a dobře. Jste veselí, šťastní a náramně si to užíváte.

Pojď, postavíme sněhuláka.

A pustíme se do toho hned teď, co říkáš?

Nejdřív uplácáme malou kuličku.

Teď ji poválíme ve sněhu – koule se pomalu zvětšuje, je větší a větší.

V tom ti nečekaně přistane jedna koule za krkem.

Brrr – to tedy studí. Kousky sněhu se rozpouštějí a pomalu ti stékají po krku dolů, až na záda. Rozhlížíš se kolem sebe a zjišťuješ, kdo to hodil. Byl to Péťa.

Rošťácky se na tebe usmívá a volá:
„Budeme se koulovat!“